

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วินัยข้าราชการพลเรือนได้บัญญัติไว้เป็นข้อกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนยึดถือ เป็นแบบแผนในการควบคุมพฤติกรรมและความประพฤติของตนเองให้อยู่ในกรอบของกฎหมายและระเบียบแบบแผนที่พึงประสงค์ของทางราชการ โดยบัญญัติไว้ในหมวด 4 ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม จะต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้¹

โดยที่มาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ..." ดังนั้นผู้ที่อยู่ในบังคับที่จะต้องรักษาวินัยและรับผิดชอบวินัยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงต้องมีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และได้กระทำผิดวินัยในขณะที่ยังรับราชการอยู่

¹ มาตรา 65 ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย จึงต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้"

ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายของผู้นั้นจึงจะมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาผู้นั้นได้²

การที่กฎหมายกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญจะต้องปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด และกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาที่กระทำผิดวินัยอย่างเข้มงวดและจริงจังก็เพื่อให้วัตถุประสงค์หลักของทางราชการ³ บรรลุผลสำเร็จ "นอกจากนี้สำหรับวินัยข้าราชการยังมีลักษณะเป็นจรรยาวิชาชีพของข้าราชการ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อธำรงศักดิ์ศรีของข้าราชการอีกด้วย"⁴

² มาตรา 82 "ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ส่งเสริมและดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้

บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนใดกระทำผิดวินัย จะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องได้รับโทษและอยู่ในอำนาจของคนที่จะลงโทษได้ให้สั่งลงโทษ แต่ถ้าเห็นว่าผู้นั้นควรจะต้องได้รับโทษสูงกว่าที่คนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้กระทำผิดวินัยเหนือขึ้นไป เพื่อให้พิจารณาดำเนินการสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้โดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย

³ วัตถุประสงค์หลักของทางราชการ

- 1) เพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของทางราชการ
- 2) เพื่อความเจริญของประเทศ
- 3) เพื่อความมั่นคงของชาติ
- 4) เพื่อความผาสุกของประชาชน

⁴ ประวิณ ฅ นคร, คู่มือการรักษาวินัยสำหรับผู้บังคับบัญชา (กรุงเทพมหานคร : บริษัท ประชาชน จำกัด, 2533), หน้า 28.

การที่กฎหมายได้กำหนดให้ผู้บังคับบัญชา เป็นผู้ที่มีอำนาจในการสั่งดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษแก่ผู้กระทำผิดวินัยอย่างจริงจังก็เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการลงโทษ⁵ อันได้แก่ "เพื่อรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายและระเบียบแบบแผน เพื่อรักษามาตรฐานความประพฤติ ขวัญ กำลังใจ และสมรรถภาพของข้าราชการ เพื่อจูงใจให้ข้าราชการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น เพื่อรักษาชื่อเสียงของข้าราชการและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อทางราชการ" และเป็นการปรามไว้ไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง พร้อมกันนั้นก็ให้ข้าราชการพึงสังวรและตระหนักไว้ว่าผู้กระทำผิดวินัยจะต้องได้รับโทษเสมอ

อย่างไรก็ตาม การจะลงโทษผู้กระทำผิดวินัยจะต้องทำให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งโดยหลักแล้วการจะดำเนินการทางวินัยและลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยได้นั้นจะต้องทำหรือต้องดำเนินการ ในช่วงที่ผู้นั้นยังรับราชการอยู่หรือมีสถานะเป็นข้าราชการอยู่ เว้นแต่กรณีมีคำสั่งให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา กรณีปัญหาที่จะเกิดขึ้น เมื่อข้าราชการที่กระทำผิดวินัยไว้ ได้ออกจากราชการไปก่อนแล้ว ภายหลังจะไปสั่งดำเนินการทางวินัยหรือสั่งลงโทษทางวินัยอีกไม่ได้ เพราะผู้นั้นได้พ้นจากสถานภาพข้าราชการไปแล้ว จะนำกฎหมายในเรื่องวินัยไปใช้บังคับกับบุคคลนั้นต่อไปไม่ได้ จึงเกิดกรณีที่ข้าราชการซึ่งกระทำผิดวินัยไว้ โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งมีโทษถึงให้ออกจากราชการ ปลดออกจากราชการ หรือไล่ออกจากราชการ มักจะชิงลาออกจากราชการก่อนที่จะถูกดำเนินการทางวินัย หรือก่อนที่ผู้บังคับบัญชาจะได้พบหรือทราบถึงความผิดทางวินัยที่ได้กระทำไว้ ถ้าหากว่าถูกดำเนินการทางวินัยก็จะทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง เกียรติคุณ และอาจจะกระทบต่อผลประโยชน์ที่จะได้รับตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ จากปัญหาเช่นนี้ทำให้ทางราชการต้องเสียผลประโยชน์ของรัฐอันไม่ควรต้องเสียให้กับบุคคลเหล่านี้ และทำให้วัตถุประสงค์ของการลงโทษทางวินัยไม่บรรลุผล เนื่องจากกฎหมายมีช่องว่างทำให้ไม่สามารถดำเนินการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยแล้วชิงลาออกจากราชการไปหรือเกษียณอายุราชการไปก่อนที่การดำเนินการทางวินัยจะเสร็จสิ้นลง ทำให้กฎหมายขาดความศักดิ์สิทธิ์เพราะไม่สามารถดำเนินการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดวินัยได้ ข้าราชการก็จะเสียขวัญและกำลังใจ เนื่องจากผู้กระทำผิด

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 41-42.

วินัยบางคนไม่ถูกลงโทษ ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม และอาจเกิดการเอาเยี่ยงอย่างซึ่งจะมีผลทำให้ข้าราชการเสียภาพพจน์ และประชาชนขาดความเชื่อถือต่อระบบราชการ

ปัญหาอีกประการหนึ่งก็คือ ก่อนที่จะมีการบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 นั้น ข้าราชการพลเรือนซึ่งประสงค์จะขอลาออกจากราชการ แต่มีกรณีต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือมีกรณีถูกกล่าวหาว่าทำผิดคดีอาญา ซึ่งไม่ใช่ความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่มีกำหนดโทษชั้นลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ไม่อาจจะขอลาออกจากราชการได้ตามความประสงค์เพราะบทบัญญัติของมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2497 แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2499 ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตการลาออกจากราชการ อนุญาตการขอลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนในกรณีดังกล่าว จนกว่าเมื่อเรื่องถึงที่สุดแล้ว ผู้ขอลาออกจากราชการไม่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ปลดออกจากราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ จึงจะอนุญาตให้ผู้นั้นลาออกจากราชการได้ ซึ่งกว่าเรื่องจะถึงที่สุด ก็ต้องใช้เวลานานย้อมไม่เป็นผลดีต่อทางราชการและต่อความรู้สึกและจิตใจของผู้นั้น ในเมื่อไม่ประสงค์จะรับราชการต่อไปแล้ว ทางราชการก็ไม่ควรจะไปเหนี่ยวรั้งหรือยับยั้งการขอลาออกจากราชการ เพราะเหตุเพื่อรอฟังผลการพิจารณาสอบสวนความผิดทางวินัย

เมื่อได้มีการบัญญัติมาตรา 89⁶ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ขึ้นมาใช้บังคับแล้ว ทำให้ทางราชการสามารถจะติดตามลงโทษผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ก่อนออกจากราชการ แม้ภายหลังที่ผู้นั้นออกจากราชการไปแล้วได้โดยที่

⁶ มาตรา 89 "ข้าราชการพลเรือนสามัญใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้อง คดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังที่ผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้วผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสามแล้วแต่กรณีก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการลงโทษ หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้เป็นไปตามหมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะออกจากราชการเพราะตาย"

ไม่ต้องสั่งยับยั้งการขอลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ก่อนออกจากราชการแต่อย่างใด เพราะผู้มีอำนาจตามกฎหมายมีอำนาจสั่งดำเนินการลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งการให้ลาออกจากราชการเป็นคำสั่งให้ลงโทษให้ออกจากราชการ ปลดออกจากราชการ หรือไล่ออกจากราชการได้หากผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

บทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จึงถือเป็นกฎหมายพิเศษที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายมีอำนาจที่จะดำเนินการสั่งลงโทษทางวินัยหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิมให้เป็นไปตามหมวด 4 ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยในภายหลังที่ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยพ้นจากราชการไปแล้วได้

อย่างไรก็ตาม มาตรา 89 เองก็ยังไม่สมบูรณ์เพียงพอเพราะยังก่อให้เกิดปัญหาในทางทฤษฎีและปัญหาในทางปฏิบัติอยู่อีกหลายประการด้วยกัน เช่น ปัญหาในเรื่องการใช้และการตีความด้วยบทซึ่งยังไม่ตรงกัน ทำให้บางกรณีการใช้บังคับไม่บรรลุวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของมาตรา 89 อีกทั้งยังก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมและความลักลั่นในทางปฏิบัติ นอกจากนี้การที่กฎหมายมิได้กำหนดคตินิยมของคำว่า "มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง" เอาไว้ยังทำให้เกิดปัญหาการตีความว่าแค่ไหน เพียงไร จึงจะถือว่ากรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการ อันถือเป็นเงื่อนไขประการสำคัญของการที่จะนำมาตรา 89 มาใช้บังคับกับกรณีที่เกิดขึ้น

บทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 นอกจากจะใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีจำนวนข้าราชการอยู่เป็นจำนวนมากแล้วยังนำไปใช้บังคับกับข้าราชการประเภทอื่นอีกหลายประเภทด้วยกัน เช่น ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ ข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ข้าราชการตำรวจตลอดทั้งข้าราชการและพนักงานส่วนท้องถิ่นอันได้แก่ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล เป็นต้น

การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือน ภายหลังจากที่ออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จึงถือว่าเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญเพราะใช้บังคับกับข้าราชการจำนวนมาก เมื่อยังมีข้อบกพร่องในตัวบทบัญญัติ ในการบังคับใช้และการตีความ ซึ่งทำให้การบังคับใช้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการ

ดำเนินการทางวินัย และไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของมาตรา 89 จึงควรจะทำการศึกษาวิจัย เพื่อหาแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และทำให้ปัญหาในทางปฏิบัติลดน้อยลงหรือหมดไป ในที่สุด

สมมุติฐาน

การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนภายหลังที่ออกจากราชการไปแล้วยังมีข้อบกพร่องในกฎหมายและในการใช้การตีความกฎหมายเป็นเหตุให้การลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนภายหลังที่ออกจากราชการไปแล้วไม่เหมาะสม ไม่เป็นธรรมและไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงที่มา ความสำคัญ และเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 วัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนที่ออกจากราชการไปแล้ว
2. เพื่อศึกษาถึงหลักกฎหมายในการบริหารงานบุคคล หลักในการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ และหลักในการลงโทษทางวินัยที่เหมาะสม และเป็นธรรม เพื่อนำมาเป็นหลักในการวิเคราะห์การใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนภายหลังออกจากราชการ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาข้อกฎหมายและปัญหาในทางปฏิบัติในเรื่องของการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือน เมื่อออกจากราชการไปแล้ว และเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาดังกล่าว

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัย เพื่อเรียบเรียงเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเน้นศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาข้อกฎหมาย และปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนภายหลังออกจากราชการไปแล้ว ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 โดยจะวิเคราะห์ถึงข้อบกพร่องของบทบัญญัติในมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวพร้อมทั้งปัญหา

อันเกิดจากการใช้บังคับและการตีความบทบัญญัติอันทำให้เกิดความไม่เหมาะสมและไม่เป็นธรรม และไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษทางวินัย ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรา 89 และไม่สอดคล้องกับหลักกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคล หลักในการลงโทษทางวินัย หลักในการพิจารณาความผิด และกำหนดโทษ นอกจากนั้นยังศึกษาวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ ระหว่างการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนภายหลังจากการไปแล้วตาม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 กับการดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ป. แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีกรณีกล่าวหา ร้องเรียนตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ.2518 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2530 ในภายหลังจากที่ผู้นั้นพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้ว และในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาถึงบันทึกร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนครั้งล่าสุด เป็นฉบับสุดท้าย

อนึ่ง ผู้เขียนทราบว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ฉบับดังกล่าว ได้เสนอผ่านคณะรัฐมนตรีแล้วอยู่ในระหว่างการพิจารณาของสภานิติบัญญัติ เนื่องจาก วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้เสนอสอบก่อน เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ผู้เขียนจึงขอเสนอความเห็นตามร่างพระราชบัญญัติฉบับสุดท้ายนี้ไว้ด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบวิจัย เอกสาร (DOCUMENTARY RESEARCH)
 - เป็นการหาข้อมูลเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับประเด็นปัญหาที่ทำการวิจัย ซึ่งได้แก่
 - พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2471-2518 และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม
 - กฎระเบียบมติ ก.พ.มติ ค.ร.ม.ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือน
 - พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ.2518 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2530
 - บทความ หนังสือ คู่มือ คำอธิบาย เอกสารต่าง ๆ และวิทยานิพนธ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

2. ได้ขอความอนุเคราะห์ข้อสัมภาษณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในเรื่องของการดำเนินการทางวินัย และในเรื่องของการดำเนินการสืบสวนสอบสวน การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ โดยถือเป็นการรวบรวมข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นในแง่มุมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในทางวิชาการที่ไม่อาจได้มาจากวิธีวิจัย เอกสาร เพื่อนำมา เป็นข้อมูลประกอบการเขียนวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

จะเป็นประโยชน์ในรูปของข้อมูลที่จะใช้เป็นแนวทาง ประกอบการพิจารณาในการแก้ไขเพิ่มเติมมติ ก.พ.มติ ค.ร.ม.หรือในการเสนอแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2518 เพื่อให้ตรงกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงของมาตรานี้ และเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการดำเนินการทางวินัย ตลอดจนผู้บังคับบัญชาที่จะใช้เป็นข้อมูลประกอบการใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยวินัย และการรักษาวินัย โดยเฉพาะในส่วนของการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนภายหลังออกจากราชการไปแล้วให้ถูกต้อง เหมาะสม เป็นธรรม และบรรลุลวัตถุประสงค์ของการลงโทษทางวินัย